

عنوان مقاله:

شرایط صدور رای غیابی در حقوق ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی مدیریت راهبردی و کاربردی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

سیدفرج اله پرویزی - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بهبهان

عصمت زکی زاده - دکتری حقوق عمومی، هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بهبهان

خلاصه مقاله:

سیر تحولات قانونگذاری در ارتباط با دادرسی و حکم غیابی در حقوق ایران مواضع متغیری را نشان می دهد. قانونگذار ایرانی پس از چند دهه از اجرای نخستین مقررات دادرسی مدنی، در خصوص احکام غیابی دو معیار ابلاغ واقعی به خوانده و قابلیت تجدیدنظر از رای غیابی را به ترتیب موجب حضوری تلقی شدن رای و عدم امکان واخواهی آن دانست. این معیارها، پس از پیروزی انقلاب اسلامی بی اعتبار شد. تا این که در سال 1379 قانونگذار ابلاغ واقعی را موجب حضوری شدن حکم دانست. در فقه امامیه نیز به رغم تجویز رسیدگی غیابی، حضور یا عدم حضور خوانده شاخص توصیف رای به حضوری یا غیابی است. در وضع فعلی که کثرت پرونده های مطرح در دادگستری، کیفیت رسیدگی و آرا را تحت تاثیر قرار داده است، احیای قابل واخواهی نبودن احکام غیابی قابل پژوهش، امری ضروری است این تحول، با دیدگاه فقها در رعایت حق اعتراض محکوم علیه غایب مابینتی ندارد.

کلمات کلیدی:

دادرسی، واخواهی، اعتراض، حکم غیابی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/797408>

